

Број: [REDACTED]

Жалбена комисија судова, у већу састављеном од Мире Ђорђевић, председника већа, Драгице Вранић и Мирјане Пузовић, чланова већа, решавајући по жалби [REDACTED], изјављеној против решења председника [REDACTED] [REDACTED] године, на основу одредби члана 142 и члана 144 став 1 Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05...142/22) и члана 136 Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ бр. 18/16...2/2023 – Одлука УС), у поступку коришћења годишњег одмора, на седници одржаној 10.06.2024. године, донела је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба [REDACTED], изјављена против решења председника [REDACTED] [REDACTED] године, као неоснована.

Образложење

Решењем председника [REDACTED] [REDACTED] године, ставом првим диспозитива, државном службенику [REDACTED], одређује се коришћење преосталог годишњег одмора за 2023. годину у трајању од 9 радних дана и то: 07.05.2024., 08.05.2024., 09.05.2024., 10.05.2024., 03.06.2024., 04.06.2024., 05.06.2024., 06.06.2024. и 24.06.2024. године. Ставом другим диспозитива, утврђено је да за време коришћења годишњег одмора државном службенику припада накнада плате која се обрачунава и исплаћује у истом износу као да је радио.

Против наведеног решења, [REDACTED] је благовремено изјавио жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због тога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак о чињеничном стању, повреде правила поступка, прекорачења граница овлашћења при одлучивању по слободној оцени и због тога што решење није донето сагласно циљу због кога је то овлашћење дато, због тога што није правилно примењено овлашћење за одлучивање по слободној оцени и због погрешне примене материјалног права. У жалби наводи да је ожалбено решење донето уз битну повреду правила поступка из члана 141 став 4 Закона о општем управном поступку, јер чињенице и разлози из решења не одговарају стању и евиденцији радника приликом доласка и одласка са посла, која евиденција се, по његовом мишљењу, води субјективно и селективно по принципу како се ко свиђа раднику који води евиденцију. Истиче да је председник суда донео решење без утврђивања чињеница, јер у њему нису наведене чињенице из којих произлази одлука која је донета, пошто није јасно како му је одређено коришћење преосталог годишњег одмора за 2023. годину у трајању од 9 дана. Указује да није први пут да се решења доносе на његову штету у односу на друге раднике већ да се то дешавало и приликом обрачуна минулог рада, обрачуна путних трошкова за одлазак и долазак на посао, приликом конкурисања за радно место у [REDACTED]. Истиче да дискриминацију трпи од 2018. године, те да је тада за њега почео „пакао“ на радном месту пријавом за учествовање на

конкурсу за „рачуноводственог радника“. Указује на неправилности које су конкурсна комисија и тадашњи председник суда направили током тог поступка. Сматра да су комисија и тадашњи председник суда радњама које су с тим у вези извршили, починили кривично дело, а на шта је указивао у многобројним дописима у периоду од 23.07.2018. до 29.02.2024. године, садашњем председнику суда од кога захтева да по његовом захтеву поступи како му закон и Устав Републике Србије налажу. Напомиње да је због свега горе наведеног поднео тужбу Управном суду и да се тамо води поступак који још није завршен. Истиче и да иако је у захтеву навео да 03.06.2024. године користи као верски дан – дан славе, у ожалбеном решењу му је и тај дан рачунат као дан од годишњег одмора за 2023. годину. Предложио је да Жалбена комисија судова поништи као незаконито ожалбено решење и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак.

У одговору на жалбу, првостепени орган је навео да су жалбени наводи којима се оспорава број преосталих дана годишњег одмора који жалиоцу припадају за 2023. годину, неосновани. Наиме, жалиоцу је одређено коришћење годишњег одмора за 2023. годину у укупном трајању од 29 радних дана решењем председника суда на које жалилац није уложио жалбу, с тим што је у том решењу наведено да ће први део годишњег одмора у трајању од 21 радног дана користити у периоду од 24.07.2023. године закључно са 21.08.2023. године. Жалилац је први део годишњег одмора за 2023. године искористио од 24.07.2023. године до 18.08.2023. године у укупном трајању од 20 радних дана, што се утврђује увидом у табелу присутности одласка и доласка на посао за 2023. годину, тако да је жалиоцу остало још 9 дана неискоришћеног годишњег одмора за 2023. годину. Истиче да је у захтеву од 04.04.2024. године жалилац навео да жели да искористи преостали годишњи одмор у трајању од 13 радних дана, али да је захтев преко 9 радних дана из напред наведених разлога неоснован. Такође, неоснован је захтев жалиоца да му се 03.06.2024. године призна као нерадни дан по основу верског празника – славе. Ово стога што се жалилац у предмету [REDACTED] дана 07.02.20218. године изјаснио да му је крсна слава Свети Лука и први дан крсне славе 31. октобар, а из табеле присутности (доласка и одласка са посла), утврђено је да 31.10.2023. године жалилац није био присутан на послу. Околност да је 03.06.2024. године, верски празник Свети цар Константин и царица Јелена сматра без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер жалилац није пријавио тај верски празник као крсну славу уместо Светог Луке за који се изјаснио да слави. Наводе жалбе који се односе на 2018. годину сматра без утицаја, јер нису предмет решења о коришћењу преосталог годишњег одмора за 2023. годину и нису били од утицаја на доношење другачије одлуке. Указује да је побијано решење донето у потпуности у складу са одредбама члана 14 Закона о државним службеницима, чл. 68, 69, 70 и 73 Закона о раду, чл. 2 и 12 Посебног колективног уговора за државне органе и члана 4 став 1 тачка 1 Закона о државним и другим празницима у Републици Србији.

Након оцене навода жалбе, ожалбеног решења, одговора на жалбу и достављених списа, Жалбена комисија судова је нашла да је жалба неоснована.

Према стању списа и образложењу ожалбеног решења, првостепени орган је на основу евиденције присутности коју води судска управа утврдио да жалилац није искористио још 9 радних дана годишњег одмора за 2023. годину. Жалилац се у писменом изјашњењу од 04.04.2024. године, изјаснио да преостали део одмора из 2023. године планира да користи почев од 07.05.2024. године закључно са 10.05.2024. године,

почев од 03.06.2024. године (који је у изјашњењу означио као „дан од славе“) закључно са 06.06.2024. године и почев од 24.06.2024. године закључно са 28.06.2024. године. Дакле у изјашњењу је навео да планира да користи 13 дана одсуства. Жалиоцу је за 2023. годину решењем председника [REDACTED] утврђено право на пун годишњи одмор у трајању од 29 радних дана, што произлази из решења председника [REDACTED]. године, које се налази у списима. Жалилац је први део годишњег одмора за 2023. годину користио у трајању од 20 радних дана у периоду од 24.07.2023. до 18.08.2023. године што произлази из евиденције присутности на раду која се води у [REDACTED], а која се такође налази у списима.

Чланом 14 став 1 Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05...142/22), прописано је да државни службеник има право на одморе и одсуства према општим прописима о раду и посебном колективном уговору.

Чланом 73 став 1 Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05...95/18 – аутентично тумачење), прописано је да се годишњи одмор користи једнократно или у два или више делова, у складу са овим законом, а ставом 2, да ако запослени користи годишњи одмор у деловима, први део користи у трајању од најмање две радне недеље непрекидно у току календарске године, а остатак најкасније до 30. јуна наредне године.

Чланом 4 став 1 тачка 1 Закона о државним и другим празницима у Републици Србији („Службени гласник РС“ 43/01, 101/07 и 92/11), прописано је да запослени има право да не ради у дане верских празника и то православци – на први дан крсне славе.

Полазећи од цитираних прописа и како је у поступку, увидом у евиденцију коју води судска управа суда, утврђено да жалилац није искористио још 9 радних дана годишњег одмора за 2023. годину, Жалбена комисија судова налази да му је ожалбеним решењем правилно, по претходно прибављеном изјашњењу одређено коришћење преосталог годишњег одмора за 2023. годину, на начин како је наведено у диспозитиву ожалбеног решења.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да чињенице и разлози из ожалбеног решења не одговарају стању у евиденцији радника о доласку и одласку са посла. Наиме, како достављена евиденција о присутности запослених садржи датум и тачно време доласка на посао и одласка са посла који уписују запослени, као и потпис запослених, а што произлази из достављених списа, неоснован је навод жалбе да се евиденција води субјективно и селективно по принципу како се ко свиђа раднику који води евиденцију.

Жалбена комисија судова је ценила навод жалбе да иако је 03.06.2024. године у захтеву за одмор означио као верски дан, дан од славе, председник суда му је тај дан рачунао као дан од годишњег одмора за 2023. годину, па је нашла да је исти неоснован. Ово стога што из стања списа (акта [REDACTED]. године) произлази да се жалилац писмено изјаснио да му је крсна слава Свети Лука која се слави 31.10., док из табеле присутности запослених (доласка и одласка са посла), произлази да на дан крсне славе 31.10.2023. године жалилац није био присутан на послу. Имајући у виду наведено и да жалилац није указао да је пријавио неки други дан као крсну славу околност да је

дана 03.06.2024. године верски празник Свети цар Константин и царица Јелена на коју жалилац указује није од утицаја на другачију оцену законитости ожалбеног решења.

Наводи жалбе који се односе на поступак по конкурсном спроведеном код првостепеног органа 2018. године за попуњавање радног места „рачуноводног радника“ на коме је жалилац учествовао, и неправилности које су том приликом, по оцени жалиоца, учињене, нису од утицаја на другачију оцену законитости ожалбеног решења, јер се не односе на ожалбено решење, а жалилац их је могао истицати у другом поступку који, како у жалби наводи, води пред Управним судом по тужби и који, како наводи, још увек траје.

Неосновани су и наводи жалбе којима се указује да је ожалбено решење донето уз битну повреду одредбе члана 141 став 4 Закона о општем управном поступку, јер образложење ожалбеног решења садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку из диспозитива.

С обзиром на све наведено, Жалбена комисија судова је применом члана 170 став 1 тачка 1 Закона о општем управном поступку, одлучила као у диспозитиву решења.

Упутство о правном средству:

Против овог решења може се покренути управни спор подношењем тужбе Управном суду, у року од 30 дана од дана достављања решења.

Председник већа

Мира Ђорђевић

Дн-а:

- [REDACTED] - 2 примерка,

од којих је један дужан доставити жалиоцу,

-Архиви